

Irvingovo vítězství

Richard Král

23.2.2006

David Irving si může gratulovat. Jeho kauza se posunula do polohy boje za svobodu slova, základna jeho stoupenců se tím rozšiřuje a nespokojenost s rozsudkem vyjadřují i představitelé holocaustové lobby.

Irvingův proces byla nebyvalá událost. V soudní síni ve Vídni a před ní se tísnily desítky televizních štábů a novinářů. Místa pro veřejnost obsadili téměř výhradně jeho stoupeneci. Oběti holocaustu až na výjimky nedorazily, možná proto, aby nečinily ideozločinci ještě větší reklamu. Kdyby stál před soudem George Bush, zájem médií by nebyl větší.

Záběry kamer upoutávala především Irvingova stoupenkyně, bývalá australská královna krásy Michele Renouf, která letěla přes půl zeměkoule, aby mohla Irvinga podpořit. Po vynesení rozsudku se z hloučku publika ozval anglický výkřik „Stay strong David, best of luck to you!“.

Rozsudek nad Irvingem a jeho výsledný efekt hodnotí ve svých komentářích většina evropských, ale i světových deníků. Na Irvingovu obranu se staví opatrně britský tisk. Styl komentářů je však nápadně podobný. Nejprve osvědčené pojmy jako „rasista, falsifikátor dějin, extremist, lhář a blázen“ a poté myšlenka, že zavírat takovou osobu je kontraproduktivní, neboť máme přece jen svobodu slova.

Deníky na kontinentě naopak drží tvrdý kurs, příkladně pak ty české. Článek v rakouském Der Standard jako by byl opsán z komentáře izraelského Haaretz. Dozvíme se, že holocaust byl největší zločin dějin a kdo o něm pochybuje, snaží se znovuoživotovat nacionální socialismus, je tedy naprosto demokratické jej uvěznit a umlčet.

Zajímavá je celoevropská soutěž o největší nadávku na Irvinga. V českém tisku se můžeme dozvědět, že jde o „amatérského historika“, „rádobyhistorika“ nebo „historika samouka“. Zahraniční noviny neprojevují takovou dávku invence a drží se monotónně „rasisty, antisemity a lháře“, po vzoru rakouského soudce Petera Liebetreu.

Irvingovo odsouzení je třeba posuzovat z mnohem širších souvislostí, a to zejm. z pohledu současného gradující střetu mezi západní a islámskou kulturou ohledně

karikatur Proroka Mohameda. Rozsudek nad Irvingem přichází tak v nejméně vhodnou dobu. Evropa se tu dostává do velmi nepříjemné pozice, ze které se ani při nejlepší vůli nemůže vyargumentovat. Svoboda tisku a projevu, kterou se ohání, totiž absolutně a evidentně neplatí.

Arabská média jsou si této evropské falešnosti dobře vědoma a dobře toho využívají – včetně íránského prezidenta. Ať chceme nebo nechceme, z holocaustu je evropská ikona číslo jedna a íránský prezident velmi dobře ví, že útočí na nejslabší místo evropské pohádky o svobodě projevu, tisku a názoru.

Negativních dopadů je si dobře vědoma sama židovská obec. Z Irvinga se stal mučedník za svobodu projevu. Celá kauza se posunula do úplně jiné roviny, než v jaké začínala. Irvingovo dílo – a nejen jeho – získalo atraktivitu zákazaného ovoce. Irvingovo odsouzení je impulsem ke zrození zástupů dalších Irvingů.

Tvrzení řady mainstreamových (zejm. rakouských a německých) historiků o tom, že Irving je „blázen“, „zaslouží opovržení“ a „není třeba se s ním vůbec zabývat, neboť patří na okraj společnosti“, se přímo vylučuje s faktem, že Irvingova tvrzení jsou brána smrtelně vážně, shledána jako velice nebezpečnými a jsou předmětem široce medializovaného soudního procesu.

David Irving si může gratulovat. Zatímco ještě před několika lety byl známý max. lidem zajímavícím se o historii, resp. události druhé světové války, nyní jej znají všichni.

Největším paradoxem je konečný dopad celého procesu. Zatímco účelem trestnosti popírání holocaustu je těmto zakázaným názorům co nejvíce zabránit a cenzurovat je, tj. maximálně je potlačit a umlčet, skandalizovaným procesem s Irvingem se o těchto zakázaných tvrzeních a cenzurovaných názorech dozví miliony lidí, kteří by o nich jinak neměli ani tušení.

Ač to zní sebestarostněji, je nyní v zájmu židovské obce propuštění Irvinga na svobodu. Z taktického hlediska by bylo výhodné a chytré, aby oběti holocaustu vytvořili symbolický tlak na rakouské orgány – včetně prezidenta – aby byl „jejich zásluhou“ Irving propuštěn na svobodu. Tím by holocaustová lobby dokázala svou humanitu, velkorysost i smysl pro svobodu slova a především by se zbavila nepříjemného punce inkvizice, která nerespektuje základní lidská práva, mezi které se řadí i právo na svobodu projevu a tisku.

Holocaust se nyní dostal do velice nepříznivého světla. Přestože je ze zákona nepopíratelnou a jednoznačnou skutečností, masivní celosvětové pronásledování jeho „popíračů“, tj. osob, které se o něm snaží diskutovat a případně jej revidovat, vyvolává řadu nepříjemných (a z valné části také zakázaných) otázek.

Odsouzení Irvinga mu dává obrovský morální kredit. Smysl pro svobodu se ještě nepodařilo politické korektnosti úplně vymýt. Pokud jej měl ztratit svojí prohrou při procesu s Deborah Lipstadt v roce 2000, nyní jej získal zpět.

Evropskými médii, institucemi Evropské unie a řadou národních vlád jsou do omrzení omílány fráze o boji s antisemitismem. Právě Irvingův případ je ale tou nejlepší živnou půdou pro rostoucí antisemitismus. Aplikovaný dvojitý metr (nejen) rakouských orgánů je do očí bijící. Je legální zpochybňovat všechny zločiny, které se udály za druhé světové války či za jakékoli jiné války, ale pouze židovský holocaust je chráněn zákonem. Současná praxe soudního postihování diskuze a zpochybňování holocaustu, který je zároveň pramenem jedné z největších plateb reparací a odškodnění v historii, je tím nejlepším motorem pro růst antisemitismu a historického revizionismu samotného.

Je přece tak jednoduché říci „holocaust se přece stal, jsou na to zástupy svědků, dokumentů, svědectví, tak si nesmyslně bádejte, diskutujte a popírejte jak chcete“. V nastalé svobodné a rovné historické debatě by buď současné zákonem nařízené teze o holocaustu neobstály, a nebo by se revizionisté naprosto znemožnili a skončili jednou provždy. Z nepochopitelného důvodu jsou však revizionisté systematicky a násilně umlčovani, přestože by je lavina nepopíratelných důkazů o holocaustu musela zcela smést.

Nepříjemnou zkušeností jsou zde snad jen první dva „velké holocaustové procesy“ v Kanadě v 80. letech, kde stál před soudem jeden z nejznámějších ideozločinců a popíračů holocaustu Ernest Zündel. Bohužel, oba soudy dopadly neslavně a Zündel byl osvobozen. Odsoudit se jej snad podaří v Německu, kde je holocaust příkladně uzákoněn jako nepopíratelný historický fakt.

Čím déle bude Irving ve vězení, tím větším mučedníkem se stane. A nepůjde o „mučedníka (neo)nacistů“, jak se někteří komentátoři snaží sami sebe přesvědčit, ale o skutečného mučedníka svobody projevu. A pokaždé, budou-li evropští představitelé básnit a poučovat v muslimských zemích o „demokracii“ a „svobodě projevu“, budou tak činit s černým svědomím, že v srdci Evropy sedí ve vězení člověk za své názory.

Svoboda projevu je buď absolutní, nebo není žádná.

Začíná proces s Davidem Irvingem

aneb Deborah Lipstadt otáčí

Richard Král

20.2.2006

V Rakousku začal proces se světoznámým historikem Davidem Irvingem. Je obviněn z těžkého ideozločinu. Neudržitelnost holocaustové inkvizice si však začínají uvědomovat její bývalí přední zastánci, jako Deborah Lipstadt a volají – světe div se - po legalizaci popírání holocaustu.

Reálného dopadu Irvingova věznění se začínají bát i jeho nejzarytější odpůrci. Jsou si vědomi toho, že pokud čelíte něčím argumentům tím, že jej uvězníte a odsoudíte, dáváte mu do ruky ten největší argument. Navíc nutíte i úplně nezaujaté lidi, kterým snad jen trochu ještě jde o svobodu slova, aby zpozorněli a zajímali se o to, co tak nebezpečného, zakázaného a ideozločineckého vlastně Irving říkal.

Uvědomuje si to i známá bojovnice s revizionismem holocaustu Deborah Lipstadt, která se pro BBC vyjádřila, že „nechce Irvinga vidět, jak tráví další čas ve vězení“. Lipstadtová ví, že s každým dnem se z Irvinga stává větší mučedník a její předchozí soudní vítězství nad ním ztratily hodnotu.

Uvězníme-li kohokoli pro jeho názory, dáváme mu tím obrovský kredit. Zejm. jedná-li se o tak známého historika. Lipstadtová, která vždy stála v čelní linii útoku proti revizionistům, proto provedla nevídaný názorový veletoč. Ještě před několika lety hřímala, že „s revizionisty nelze o ničem diskutovat, jsou jen poznámkou pod čarou“, na druhou stranu však „jsou mimořádně nebezpeční“ a musí si uvědomit, že „právo na svobodu projevu zahrnuje i povinnost nést jeho důsledky“.

Z jejích nynějších názorů je řada představitelů židovské obce nesvá a neumí se s nimi dobře smířit. „Obecně řečeno, nemyslím si, že by popírání holocaustu mělo být trestným činem. Jsem zastánce svobody projevu. Jsem proti cenzuře“, řekla pro BBC Lipstadtová.

Lipstadtová je si zřejmě vědoma, že sebelepší důkazy, svědectví a argumenty se stávají nicotnými, není-li možné jim oponovat, ba o nich jen diskutovat a pokusy o takovou diskusi jsou trestány vězením. A to je přesně případ popírání holocaustu. Tento pojem však není přesný, přesněji řečeno jde o ideozločin „popírání rozsahu a způsobu holocaustu“.

Podobným způsobem se velmi opatrně Irvinga začínají zastávat i další britské deníky (koneckonců Irving je britský občan a je souzen pro zločiny, které v Británii trestné nejsou), např. The Times. Každou větu sice alibisticky pro jistotu prokládají osvědčeným nálepkováním (rasista, extremist, lhář, antisemita atp.), ale ve výsledku se tváří jako zastánci svobody slova.

Takové chování britského tisku je však příznačně pokrytecké. Zatímco si na jedné straně jsou vědomi kontraproduktivnosti Irvingova věznění a filosofují o svobodě projevu, na druhou stranu halasně podporují obvinění vůči předsedovi nepohodlné Britská národní strany (BNP) Nicku Griffinovi, který spáchal ideozločin svými slovy o muslimech, kteří znásilňují bílé dívky.

Irving se tak stává skutečným a známým mučedníkem za svobodu slova. Měsíčně dostává do vazby tisíce dopisů z celého světa a vězeňská pošta je zahlcena. Není první, kdo byl za svá nepovolená vyjádření uvězněn, ale je tím nejznámějším, což dodává jeho kauze pikantní příchutě.

Soudní proces, který začíná s Irvingem, je ve skutečnosti jeho velkým vítězstvím. Na jeho argumenty a názory, které nenásilně prezentoval ve svých knihách, mu ideopolicie odpověděla uvězněním. Čím větší Irvingův trest bude, tím více se zapíše do dějin jako jeden z prvních světoznámých politických vězňů a mučedníků za svobodu slova na prahu 21. století. v Evropě.

Je totiž holou a neoddiskutovatelnou skutečností, že se v Evropě na prahu 21. století odpovídá na argumentaci vězením. Tímto rysem se vyznačují všechny totalitní režimy, které tam, kde dojdou argumenty, použijí ten nejosvědčenější – samovazbu, na jaké nyní sedí i Irving.

Irvingův proces

Popírání holocaustu z pohledu práva

Richard Král

27.1.2006

V Rakousku bude 20. února zahájen proces se zpochybňovačem holocaustu, známým britským historikem Davidem Irvingem. Čelí obžalobě s trestem až 20 let vězení za své zakázané a zločinecké názory. Málokdo si však uvědomuje, že celý proces je faktickou demontáží právního státu a základních lidských práv a svobod.

Jak známo, David Irving byl na základě zatykače vydaného v roce 1989 zatčen rakouskou policií v listopadu loňského roku ve Štýrsku. Teprve nyní pronikají přes jeho právníka, média a univerzitní studenty, kteří jej pozvali na svůj seminář, zajímavé okolnosti jeho zatčení.

Irving se rozhodl k návštěvě Rakouska ad hoc, na základě telefonického pozvání studentů Univerzity ve Vídni. 11.listopadu 2005 směřoval Irving automobilem do Vídně, když mu studenti zavolali na jeho mobilní telefon a varovali ho, že před Univerzitou a v jejích prostorách je nápadný počet mužů v civilu, kteří nejsou studenty ani zaměstnanci. Byli to tajní policisté, kteří zřejmě odposlechy telefonu zjistili cíl Irvingovy cesty.

Zvláštěností je, že Irving používal mobilní telefon registrovaný ve Velké Británii a do jeho sledování a odposlechu musela být tedy zapojena i britská (tajná) policie. Poté, co byl Irving svými studenty varován, zastavil a zavolal svému vydavateli do Grazu, se kterým si domluvil náhradní schůzku. Tajní policisté poté z Univerzity okamžitě zmizeli. Irving zamířil na jih a zřejmě si nechal zapnutý i mobilní telefon. Na silnici před Grazem již na něj čekali, do akce byl zapojen i policejní vrtulník.

Neozbrojenému téměř 70letému historikovi se dostalo pozornosti jako samotnému Bin Ladinovi. Zábavné, že?

Irvingův proces není obyčejným procesem. Není ani obyčejným kriminálním procesem. Je skutečným mezníkem v právu, mezníkem v základních právech člověka a občana. Přestože je základními mezinárodními dokumenty o lidských právech zaručeno právo na spravedlivý proces, především právo se hájit před soudem a předkládat důkazy, v Irvingově procesu – podobně jako v dalších holocaustových procesech – to prostě neplatí.

V procesech s popírači holocaustu platí jedna absolutní procesní zvláštnost, která obecně platné procesní zásady pro vedení spravedlivého procesu staví úplně na hlavu. Obžalovaný se nemůže hájit. Nemůže předkládat důkazy, žádat vyslechnutí svědků (resp. žádat může, ale tím to končí). Naopak, pokud se obžalovaný pokouší jakkoli hájit, pokračuje tím v trestné činnosti, což je přitěžující okolností.

Čl. 6 Evropské úmluvy o lidských právech zaručuje právo na spravedlivý proces. Je základním aspektem práva na spravedlivý proces, že trestní a soudní řízení musí být kontradiktorní a musí zajišťovat tzv. rovnost zbraní mezi obžalobou a obhajobou. V trestní věci právo na spravedlivý proces znamená, že jak obžalobě tak obhajobě musí být dána možnost seznámit se s připomínkami nebo důkazy předloženými protistranou a vyjádřit se k nim, popř. předkládat nové.

V holocaustovém procesu platí, že již samotné obvinění a postavení před soud automaticky znamená vinu. Jediná teoretická možnost vyvinění se je odvolání svých tvrzení a popření svých myšlenek a názorů. To však u notorických popíračů – recidivistů – jako je Irving na soudy neplatí. Ač Irving podle dostupných informací nyní připouští možnost existence některých plynových komor, jeho obžaloba trvá.

V Irvingově procesu, stejně jako v jiných podobných procesech s popírači a zpochybňovači holocaustu, se právo, spravedlnost a justice vrací kamsi hluboko do minulosti. Vracíme se do dob, kdy uhnutí z oficiálního povoleného kursu bylo trestáno vězením, s trochou přehánění lze i říci, že se vracíme do dob středověkých procesů s kacíři a heretiky. Podstatný rozdíl je snad pouze v tom, že středověkým kacířům a heretikům hrozil trest smrti, zatímco Irving může dostat „jen“ 20 let. Ale i když dostane jen dva roky, jeho proces je výstrahou pro všechny.

Tzv. „holocaustovými procesy“ by se tedy jednoznačně měla zabývat právní teorie a měly by být vyučovány na právnických fakultách jako zvláštní, specifický druh soudního nesporného řízení. A to bez ohledu na ožehavost a tabuizování tohoto tématu.

Je však pochopitelné, že tyto procesy příliš kazuisticky ani teoreticky na akademické půdě rozebírány nebudou, neboť zcela boří ustálené standardy ochrany lidských práv a svobod. Bude tedy lepší pomlčet.

Pro Evropu a Evropskou unii Irvingův proces znamená, že se vracíme a upadáme na úroveň Turecka. Proč taková paralela? V Turecku je právě obviněn a trestně stíhán turecký spisovatel Orhan Pamuk, který pro změnu na jiný – arménský - holocaust upozornil. Režimy tedy stíhají myšlenky a názory, které se jim nehodí. V Turecku je to upozorňování na arménský holocaust, v Evropě je to diskuse o rozsahu židovského holocaustu (pronásledování Židů žádný z revizionistů nepopírá, pokud vím).

Ideozločinec Germar Rudolf

nový Ernst Zündel?

Richard Král

4.10.2005

Kauzu Ernsta Zündela nápadně připomíná příběh německého chemického inženýra Germara Rudolfa. Z Německa musel uprchnout, jeho majetek byl zkonfiskován, později prchnul i z Velké Británie. Německá ideopolicie po něm sahá i nyní v USA. Důvod?

Germar Rudolf žil až do roku 1991 klidný a tuctový život. Vystudoval chemického inženýra, úspěšně pokračoval v doktorandském studiu. Absolvoval vojenskou základní službu a poté nastoupil do uznávaného chemického Max-Planckova Institutu.

Již v roce 1989 však Rudolf učinil osudovou chybu v životě. Náhodou se seznámil s tzv. Leuchterovou zprávou, zpracovanou pro účely tzv. druhého velkého Zündelova holocaustového procesu americkým inženýrem a konstruktérem popravčích plynových komor Fredem Leuchterem. V této zprávě (později odhalený) ideozločinec Leuchter tvrdil, že to, co viděl v Osvětimi a Majdanku, nemohlo být používáno jako plynové komory. Po Leuchterově zprávě také ideozločinec Zündel vyhrál svůj druhý velký holocaustový proces v Kanadě.

Vzhledem k tomu, že Leuchterova zpráva je opřena také o chemické důkazy a analýzy, dostal Rudolf nešťastný nápad. Jako inženýr chemie a zaměstnanec Max-Planckova Institutu se rozhodl Leuchterovy závěry ověřit, čímž nevědomky spáchal první zločin myšlení – nepokládal holocaust za nezpochybnitelný a posvátný.

V letech 1991 – 1992 zpracoval Rudolf svůj ideozločineckou doktorandskou práci - posudek, kde za pomoci chemických analýz vzorků odebraných z nezpochybnitelných a prokazatelných plynových komor v Osvětimi nenalezl na jejich

zdech stopy jedovatého kyanidu, kterým byli židé prokazatelně a nezpochybnitelně plynováni po milionech.

Rozšíření Rudolfovy zprávy v letech 1992-1993 vyvolalo velký zájem především odborné veřejnosti. Již od roku 1992 byl tedy Rudolf stíhán pro „podněcování k rasové nenávisti“ a obvinění se množila.

Strategie politicky korektních strážců památky holocaustu se v průběhu času měnila. Nejprve prohlásili Rudolfovu zprávu za blábol a výmysl, poté po opatrné reakci odborných kruhů pozměnili kurs a začali zpochybňovat, zda-li odebrané vzorky pocházejí skutečně z Osvětimi a nakonec zahájili vůči ideozločincovi Rudolfovi frontální útok.

Naivní Rudolf ještě stále nechápal situaci a předložil svou práci jako rigorosní svému vedoucímu práce Prof. H. G. von Schneringovi z Univerzity ve Stuttgartu. I ten prokázal naivitu, když ji z odborného hlediska označil za kvalitní a vhodnou k obhajobě. Rudolfova obhajoba byla naštěstí Univerzitou zamítnuta pro „navádění k rasové nenávisti“, byl na hodinu vyhozen z Max-Planckova Institutu a jeho další zaměstnavatelé byli promptně německými médii označeni za „neonacistické organizace“, takže byl odtud také vyhozen.

To již Rudolf čelil řadě vyšetřování a domovním prohlídkám, které média okomentovala jako „šňáru v nacistickém hnízdě“. Někteří jeho příbuzní se od něj pod tlakem médií, především televize ARD, distancovali. Neunesli otázky jako „Jste také nacisti jako Váš příbuzný?“ a vysílání v televizi s titulkem „rodinní příslušníci nacisty“.

Rudolf byl přitom vždy podle přátel spíše tichý, nekonfliktní mladík a místo angažmá v jakýchsi „podzemních nacistických hnutích“ se angažoval v hnutích katolické mládeže. Členem spolku katolické mládeže byl od svých studentských let až do roku 1994, kdy byl vyloučen se zdůvodněním, že „holocaust je součástí německé ústavy a tu tak bratr Germar popírá“.

Rudolf bydlel v nájemním bytě, televize se tedy přišla zeptat vlastníků domu, zda-li mají v úmyslu dále ubytovávat ve svém domě známého ideozločince a „neonacistu“. Samozřejmě neměli. Podobně byl Rudolf jako nebezpečný ideozločinec vyhozen z dalších nájemních bytů v době, kdy byla jeho žena v pokročilém stadiu těhotenství. Rudolfa opustila žena, se kterou měl dvě malé děti. Nesnesla probíhající štvanici. Rudolfovi také soudy zabavily majetek

V roce 1996 prchá Rudolf před dalšími soudy do Anglie. Je proti němu vedeno několik trestních řízení a je již odsouzen prvním soudem ke 14 měsícům vězení. Soud s Rudolfem probíhal velice zajímavě. Státní zástupce ihned zamítl jakékoli pokusy prokazovat vědeckou správnost Rudolfova posudku s tím, že holocaust nemůže být předmětem přezkoumávání. Rudolf byl tedy odsouzen za to, že učinil zakázané a protizákonné závěry. Obžaloba totiž nedokázala (či nechtěla?) sehnat soudního znalce z oboru chemie, který by vědecky a odborně vyvrátil Rudolfovy ideozločinecké teze. Velkou pozornost však soudy věnovaly příkazům zajistit

Rudolfovu zprávu a zlikvidovat ji. Ano! Všechny ideozločinecké publikace musí zmizet ze světa, jsou nebezpečné.

V Anglii zakládá Rudolf vydavatelství Castle Hill Publishers a pokračuje v ideozločinu revisionismu. Nemá již co ztratit. Ale i tam si ho ideopolicie a bojovníci se zločinem myšlení najdou. V letech 1999 – 2000 na něj média uspořádala úspěšný hon. Byly zveřejněny jeho fotografie s titulkem „nebezpečný uprchlý nacist“, které vyvolávaly dojem, že jde o masového vraha.

Odchází tedy do USA a žádá o tam o politický azyl. Rudolfovu kauzu popisuje internetová stránka nesoucí jeho jméno – www.GermarRudolf.com (tuto stránku však nenavštěvujte, je zakázaná a nebezpečná). Roku 2004 zamítla americká Immigration & Naturalization Services (INS) Rudolfovi žádost o politický azyl, přestože je stíhán pro ideozločiny, které nejsou zatím v USA trestné. Ve svém rozhodnutí se INS opřela o to, že „Německo je demokracií, Rudolf byl obžalován podle německého práva“ a „vzhledem k nacistické minulosti Německa je oprávněno cenzurovat své občany, aby nacismus znovu nepovstal“.

Tedy pamatujte, cenzura je v zájmu Vašeho dobra, aby nepovstal ten zlý nacismus! Buďte za ni ještě rádi. Rudolf se proti verdiktu odvolal k americkému federálnímu soudu. Nejpravděpodobnějším je však šťastný a politicky korektní konec této pohádky o zlém ideozločinci. Rudolf bude zatčen, internován, vydán nejdříve do Británie, a ta se ho zbaví předáním německé ideopolicii. Cela vedle Zündela již čeká.

Demonstrace na protest věznění Ernsta Zündela

Richard Král

18.10.2005

Lidé, kterým není lhostejné, jak se oklešťuje svoboda projevu a lidé jsou zavíráni bez soudu na roky do vězení, organizují na 28. října 2005 v 11:00 demonstraci před německým velvyslanectvím ve Vlašské ulici v Praze. Dnes je to Zündel, zítra to můžete být právě Vy.

Ernst Zündel je nejznámějším politickým vězněm v Německu. Po mnoha letech zuřivého lovu na něj byl německé ideopolicii vydán z Kanady. Přiletěl zvláštním vládním speciálem, ani bin Ladin by neměl větší ostrahu. Je vězněn již od roku 2003, nejprve v USA, poté v Kanadě a nyní v Německu. Bez soudu, s omezeným přístupem k obhájci, bez možnosti seznámit se s důkazy proti sobě. Ptáte se, co spáchal tak strašlivého? Přece zpochybňoval oficiální povolené historické údaje o holocaustu. Jeho proces se blíží a započne začátkem listopadu.

Stále více lidí se probouzí ze sladkého snu o demokracii, kterou údajně máme. Střízliví i z pocitu, že si mohou svobodně říkat a myslet, co chtějí. Lidé cítí, že klec, do kterého je samozvaní strážci New World Order (NWO) zavírají, je stále menší a mříže tlustší.

Nejdříve si přišli pro Zündela. Byl příliš slyšet a nebál se otevřeně říkat, co si myslí. Bohužel i o holocaustu, což je zakázané. Rádi by se ho zbavili na dobro, umlčeli navždy, ale zatím to nejde. Je příliš známý.

Pak přišli pro amatérského belgického historika v důchodu Siegfrieda Verbeka. Koníček, který si na stáří zvolil, je zakázaný. Bádat o událostech druhé světové války a nepřijemně se dotýkat posvátného holocaustu je nejvyšší ideozločin.

Myslíte, že pro Vás nepřijdou? Pro Sandstorma si přišli za to, že na Ildnes napsal nemístný vtip na cikánský večerníček. Jestli chcete mít jistotu, že si pro Vás nepřijdou, přestaňte chodit na Zvědavce a číst zde zakázané a necenzurované informace. Zavání to ideozločinem. Již jen samotný přístup na zakázané stránky bude trestný. Nevěříte? Britská vláda má již návrh takového zákona na stole.

A dávejte si pozor, co říkáte na veřejnosti. Ať Vás neklepnou přes prsty.

Za jedním z článků o perzekuci Zündela se několik čtenářů bezradně ptalo: „Co mám dělat, jak můžu pomoci?“ Pomoci můžete právě veřejnou demonstrací proti věznění Ernsta Zündela.

A nepomáháte tím jen Ernstovi Zündelovi. Tomu již stejně kdokoli pomůže jen těžko. Jeho ideozločin – popírání holocaustu je strašlivý a rozsudek dávno padl. Pomůžete především sami sobě, chcete-li obhájit své nezadatelné právo říkat si, co si myslíte. Upozorníte budovatele NWO, že Vás nemají ještě v ohradě pro politicky korektní ovce.

Budete-li mlčet nyní, nebude již nikdo, kdo by promluvil, až si přijdou pro Vás.

28.10. 2005 11:00 Německé velvyslanectví v Praze, Vlašská 19, Praha 1 – Malá Strana.

Další zatýkání na ochranu pravdy holocaustu

Richard Král

13.8.2005

Neznám na světě pravdu, která by potřebovala ochranu zákonem a represí vyjma

jediné. Jde o holocaust. Tlak na jeho ochranu jako historické pravdy se nebývale zvětšuje. Dokazuje to nedávné zatčení historika Siegfrieda Verbeka.

Siegfried Verbeke je malý belgický vydavatel a historik v důchodu, který si zvolil nešťastné téma. Začal se zabývat druhou světovou válkou a místo aby se tomu na hony vyhnul, začal rýpat i do holocaustu.

Jako první vyvolal odpor židovských organizací. Nadace Anny Frankové, která se živí publikacemi o holocaustu, na něj ihned podala žalobu s žádostí o náhradu škod a ušlého zisku. Společně s francouzským univerzitním profesorem Faurissonem totiž publikoval knihu, kde poukazoval na historické nesrovnalosti a neautentičnost Deníku Anny Frankové.

Rozsah ideozločinů je u Verbeka značný. Když byla činnost jeho malého nakladatelství a Institutu pro svobodný historický výzkum (Free Historical Research centre) po sérii policejních nájezdů ochromena, uchýlil se na poslední svobodné médium, na internet. Spoluprovozoval pak zakázanou a německými úřady zuřivě potíranou stránku www.vho.org, a to pod heslem „Kontroverznost holocaustu – případ pro otevřenou debatu“. Zkrátka ideozločinec – kdo to kdy slyšel – otevřená debata o holocaustu? To může prosazovat jen „neonacista, antisemita a rasista“, jak média Verbeka s oblibou nálepkují.

Šířil zakázané a nebezpečné revizionistické materiály, např. Leuchterovu zprávu, která pomohla Zündelovi vyhrát jeden z „holocaustových procesů“ v Kanadě a potom především tzv. Rudolfovu zprávu, jejíž vydání v roce 1993 způsobilo poprask a v jejím důsledku ihned řada evropských zemí (Švýcarsko, Belgie, Rakousko, Španělsko a další) zařadilo zpochybňování a popírání holocaustu mezi závažné trestné činy. Autor a inženýr chemie Germar Rudolf byl přinucen prchnout z Evropy.

Na začátku srpna byl Verbeke zatčen na amsterodamském letišti a umístěn na vazbu. Odsouzený byl již letos v dubnu soudem v Antverpách, kde dostal rok vězení a pokutu za ideozločin. Právník belgického Antirasistického centra (organizace na ochranu lidských práv), které při procesu s Verbekem horlivě asistovalo, se vyjádřil k rozsudku slovy, že „tolerance je důležitější než svoboda projevu“ a „historická pravda nesmí být popírána“.

O jeho vydání se také usilovně snaží Německo a němečtí ideopolicisté již pro něj mají nachystanou celu hned vedle Zündela. V cele ať si myslí a říkají co chtějí, ale na svobodě se ideozločin páchat nesmí!

K rozladění německých úřadů první pokus o vydání Verbeka (belgického občana) ke stíhání do Německa sice belgický soudce zamítl, ale na stole už má další žádost. A kdyby se k věci nehodlal postavit politicky korektně, jeho kolega to jistě podepíše za něj.

Verbeke je přitom jeden z řady historiků, které jsou na seznamu ideozločinců

německých úřadů. Je neuvěřitelné, že na seznamu je i britský historik David Irving, autor řady knih o druhé světové válce známý po celém světě. Řada z nich vyšla i v Čechách. A jak se vlastně dostal na seznam zločinců? Odmítl veřejně potvrdit a dosvědčit, že v plynových komorách zahynulo 6 milionů židů. Ideozločinec jeden! O vydání Irvinga se německá policie snaží již deset let.

Tedy na závěr, nezapomeňte: Můžete s klidem prohlásit, že za války nezahynul žádný Čech. Se úsměvem a v tričku s nápisem KGB nebo se srpem a kladivem můžete tvrdit, že komunisté nezavraždili jediného nevinného člověka. Můžete zpochybnit miliony křesťanských Arménů zavražděných Turky. Bezstarostně prohlašujte, že stalinský režim nikoho nezavraždil, že jsou to vše výmysly.

Nesmíte však ani náznakem říci, že se vám nezdá číslo 6 milionů zplynovaných židů. I když řeknete, že jich bylo „jen“ 5 999 999, jdou po vás. Pravda se musí ochraňovat.

Přepište historii!

Holocaust byl i v Africe

Richard Král

28.5.2005

Minulý týden tedy schválila německá vláda zvýšení stávajícího finančního odškodnění a zavedení řady nových. Bylo totiž zjištěno, že se tzv. holocaust odehrával i v severní Africe. Tento revoluční historický objev byl prezentován jako „rehabilitace historie“.

Ekonomická situace Německa není dobrá. Lze říci, že je velmi špatná, nezaměstnanost v některých východních spolkových zemích dosahuje 30%. Přesto má jednoznačné priority, mezi které patří především odškodnění tzv. holocaustu. Šedesát let od konce války se Německo vzorově cítí odpovědné za strašlivá zverstvá, které spáchalo. Podle zvyšování reparací a odškodnění by se dalo říci, že se jeho odpovědnost spíše zvyšuje, než snižuje. A ke smůle Německa se objevují stále nové a nové oběti tzv. holocaustu.

Již od roku 1951 funguje stálá Conference On Jewish Material Claims Against Germany (známá taky pod názvem „Claims Conference“), která na mezivládní bázi řeší nároky židů přeživších holocaust po Německu. Její fungování lze označit za velký úspěch. Podle oficiálních informací zatím pro oběti tzv. holocaustu získala za padesát let přes 50 miliard dolarů (slovy padesát miliard dolarů). A jak napsal izraelský deník Haaretz, zhruba polovina finančních prostředků končí u obětí tzv.

holocaustu v Izraeli.

Claims Conference má za sebou další čerstvý úspěch v jednání o odškodnění. Německá delegace vedená Karlem Dillerem uznala, že k „holocaustu“ docházelo také v Alžírsku, Tunisku a Maroku, kde Německo provozovalo 32 (slovy třicet dva) koncentračních táborů. Noach Flug, předseda izraelské Organizace obětí přeživších holocaust se vyjádřil, že „toto rozhodnutí je významným signálem, kdy Německo uznává, že holocaust odehrával i mimo Evropu“ a Flug proto „očekává, že severoafričtí židé – imigranti do Izraele budou pravidelně odškodňováni“.

Na konferenci předložili židé slovy předsedy Claims Conference Gideona Taylora „nové historické důkazy a svědectví“, že koncentrační tábory v severní Africe se v ničem nelišily od těch v Evropě. Přestože to zatím neuváděla žádná historická publikace a jde o revoluční historický objev, byl Taylorem označen za „rehabilitaci historie, kterým konference rehabilituje přeživší“.

A odškodněny budou i oběti pracovních táborů, kterých bylo v Alžírsku a Maroku celkem 30. Zřídila je prý vichystická Francie, spojenec Německa, a proto musí Německo zaplatit. Navíc jejich existenci dokazují záznamy v muzeu holocaustu Yad Vashem v Izraeli.

Odškodnění severoafrickým obětem nebude pevné ani jednorázové, ale pravidelné a kontinuální. Zatím bylo sjednáno asi 9 milionů EUR ročně. Německo se zároveň zavázalo poskytnout zálohově 35 milionů EUR na provoz a náklady organizací, které pomáhají obětem holocaustu. Tyto peníze nejsou určeny na přímé odškodnění, ale pouze na provoz organizací rozdělujících odškodnění na příští tři roky. Bude také zvýšena výše měsíčního odškodnění obětem ze střední a východní Evropy ze 135 na 175 EUR.

Závěrem Karl Diller jménem Německa vyjádřil „připravenost k vyhovění dodatečným nárokům Claims Conference“. Židovští představitelé sice „vyjádřili velkou spokojenost“, ale zároveň dodali, že „některé otázky jsou stále otevřené k jednání“.

Otvírá se nám tedy nová, „severoafriická“ kapitola odškodnění obětí tzv. holocaustu. Vítejte. A osvěžte si vaše znalosti z historie! Třicet dva koncentračních táborů v severní Africe. A dalších třicet pracovních.

No, a kde by se dal ještě objevit „holocaust“? Nic vás nenapadá? Aspoň trochu „holocaustu“, tak za pár milionů EUR, ovšem pro začátek samozřejmě. Nevíte o něčem? A když by se už nic nenašlo, začínáme s odškodněním dalšího, třeba „romského holocaustu“. Odškodnění není nikdy dost.

Pošpiněný holocaust

Richard Král

23.5.2005

Téměř denně slyšíme slovo „holocaust“. Jsou otevírány gigantické památníky „holocaustu“, točeny dokumenty o „holocaustu“ a odškodňovány oběti „holocaustu“. Jak se ale vyprávět s poznáním, že mnoho těch, kteří se vydávají za oběť „holocaustu“, nikdy v žádném koncentračním táboře nebyli? Exemplárním příkladem je pan Enric Marco, bývalý předseda španělské Asociace obětí nacistických koncentračních táborů.

Musím se přiznat, že psát o „holocaustu“ mne již unavuje. Slyšíme o něm dnes a denně, jsou vytvářeny jeho nejrůznější mutace, jako „romský holocaust“ a je nám v médiích naznačováno, že nás povinnost odškodnění nemine.

Příběh Španěla Enrica Marca však stojí za povšimnutí. Autor knih jako „Paměti z pekla“ Marco byl po třicet let mistrem ve vyprávění hrůzostrašných historek o „továrnách na smrt“ a „hrůze“, která panovala v koncentračních táborech Mauthausen a Flossenburg. Své historky dokládal vězeňským číslem 6448. Byl horlivým bojovníkem proti odporným „popíračům holocaustu“, které s oblibou označoval za „lháře, kteří by se měli stydět“.

Vedle svého angažmá zastával Marco mj. i funkci generálního tajemníka španělských komunistických odborů. Jako „holocaustový veterán“ byl Marco nositelem řady vyznamenání a zúčastnil se celkem asi 120 konferencí o „holocaustu“ a příbuzných tématech. Navštěvoval školy, televizní debaty, semináře a vyprávěl, strašil a varoval. Naposledy letos lednu, když pronesl Marco projev ve španělském parlamentu u příležitosti šedesátiletého výročí osvobození Osvětími, kde zasvěceně jako „svědek“ líčil, jak nacisté „všechny vězně svlékli, oslnili reflektory a pustili na ně psy“, přičemž nebyli „ani šílení, ani sadističtí, byli mnohem horší“. Vynikající představitost. Španělští zákonodárci jej odměnili bouřlivým potleskem.

Pravdu o tom, že nikdy v žádném koncentračním táboře nebyl, musel Marco pod tlakem historiků odhalit bohužel pro něj symbolicky k výročí 60 let od konce války. Ihned však dodal, že „lhal s dobrým úmyslem poukázat na oběti holocaustu“. Ve čtyřiaosmdesátiletém Marcovi se však nepohnulo svědomí samo od sebe, ze své konfabulace byl usvědčen historiky, především Španělem Benitem Bermejem, který poukazyval na nesmysly a protichůdnosti v jeho vyprávění. Např. jak mohl být odvezen Gestapem v roce 1941 z Marseille, která nebyla okupována a nebyli v ní žádní Němci. Odhalení mělo bouřlivou odezvu, zvláště když se Marco nedávno zúčastnil řady tryzen v koncentračních táborech v Německu a Rakousku u příležitosti šedesátiletého výročí od konce války.

Mezi španělskými historiky se rozpoutala debata, jak předejít podobným nepříjemným událostem. Drtivá většina španělských „obětí holocaustu“ totiž zakládá své mučednictví právě na svém tvrzení, v lepším případě na svědectví spoluvězňů. A Marcova historika byla bohužel vratká a snadno vyvratitelná. Kdyby byl chytřejší a vymyslel si věrohodnější historiku odrážející základní historická fakta, jako že např. Marseille nebyla v roce 1941 pod německou jurisdikcí, mohla z něj být „oběť holocaustu“ doposud.

Na celé události je nepříjemné především to, že Marco byl předsedou španělského „holocaustového hnutí“ a jakýmsi jeho symbolem. Odhalením byla velmi znepokojena Rosa Thoran, bývalá místopředsedkyně a nová předsedkyně španělské Asociace obětí nacistických koncentračních táborů, když varovala, že „na světě jsou lidé, revizionisté, kteří mohou využít takových skutečností“. Nemají to však tak jednoduché. Jakékoli zpochybňování tzv. holocaustu je v Evropě trestné, zatímco oběti komunismu a bolševismu může kdokoli zpochybňovat či úplně popírat dle libosti. Oproti tomu vydávání se za jeho oběť a využívání systému odškodnění „obětí holocaustu“ trestné není.

Holocaustová pumpa nekončí

spíše začíná

Richard Král

6.5.2005

V New Yorku padl další rekord v odškodném pro oběti tzv. "holocaustu". Pozůstalým údajných obětí náleží 22 milionů dolarů. Takový úspěch vyprovokoval další žaloby a zlověstný tlak se zvyšuje. Podléhají i ti, kteří dlouho odolávali.

Soudce z New Yorku Edward R. Korman přiznal židům vysokou náhradu v celkové výši 21,9 milionu dolarů. Švýcarské banky Credit Suisse, UBS AG a další zaplatí za to, že umožnily nacistům, aby zabrali a zkonfiskovali židům jejich cukrovaru tím, že vydali nacistům akcie cukrovaru. Žalobcem byla "oběť holocaustu" Maria Altmann a další údajní dědicové Ferdinanda Bloch-Bauera and Otto Picka, předválečných židovských majitelů jistého cukrovaru v Rakousku. Podle soudu v New Yorku nacisté poslušně čekali, až jim banky v Zurychu uvolní akcie cukrovaru, jinak by ho asi nezabrali a čekali před bránou. Mimochodem, jakékoli písemné doklady o tom, že si Ferdinand Bloch-Bauer and Otto Pick do bank akcie skutečně uložili, či o tom, že byly později vydány nacistům, samozřejmě chybí. Soud pro to má samozřejmě vysvětlení, že je "banka zničila". Nechybí však kouzelné slovo "oběť holocaustu".

A paní Altmannová a spol. se mohou těšit na další prebendy. Minulý rok jim Nejvyšší

soud Spojených států přiznal právo soudit rakouskou vládu o 150 milionů za údajné obrazy, které byly jejich rodinám ukradeny nacisty. Zda skutečně existovaly či byly skutečně odcizeny důkazy sice chybí, ale opět nechybí jeden velký argument jménem "holocaust".

S jídlem roste chuť a po přiznaných 22 milionech, požadovaných 150 milionech je možno čekat další pořádnou žalobu. Důvod se nějaký najde.

Doporučuji proto všem, aby si prověřili, co dělali jejich předkové za druhé světové války. Pokud podnikali, a při výkonu svého podnikání se byť jen setkali s firmou, která vyráběla cokoli, co lze označit jako "válečný materiál" či dokonce zaměstnávala nuceně nasazené, můžete mít ještě velké problémy. A i kdyby tomu tak nebylo, třeště se, že takové obvinění padne. Důkazy po šedesáti letech stejně nejsou a půjde o tvrzení proti tvrzení. Komu si myslíte, že bude nezávislý soud věřit? Vám, odpornému potomkovi zrůdy, která se přižívovala na strašlivém "holocaustu", nebo ubohým pozůstalým "holocaustu"?

Že taková možnost není utopií, ukazuje případ z Německa. Friedrich Christian Flick je sběratelem umění a podnikatelem. Je i poměrně zámožný, neboť zdědil po svých předcích velký majetek. Jeho děd Friedrich Flick vedl za druhé světové války rodinnou firmu, resp. továrnu na výrobu zbraní a ocelárnu. Po válce se dočkal odsouzení, byl mu zabaven majetek a propuštěn z vězení byl v roce 1950. Poté z ničeho svůj podnik znovu vybudoval, než v roce 1972 zemřel. Podnikání rodinné firmy prosperovalo a proto se na scéně objevili holocaustoví vymahači od Mrtvého moře. Jejich útok byl soustředěný a promyšlený. Když Flick odmítl cokoliv platit, neboť po válce rodina o vše přišla, byla zorganizována kampaň nejen proti rodinné firmě, ale i proti jejím dodavatelům a obchodním partnerům. Heslo znělo "to jsou ti, kteří profitovali z otrocké práce nuceně nasazených a ti, kteří s nimi spolupracují". Důkazy, nebyly třeba, v podobných případech platí jednoznačná presumpce viny.

Dodavatelé a obchodní partneři brzy podlehli a zaplatili do fondu obětí "holocaustu". Flick však odolával a aby doložil své nezávadné smýšlení, založil vlastní Nadaci proti rasismu a intoleranci. Tím však židy rozzuřil na nejvyšší míru, neboť nejen, že odmítal zaplatit do jejich fondu jako ostatní, ale založil si konkurenční fond a vyvstalo nebezpečí, že mohl narušit jejich holocaustový monopol. "Nemyslím si, že by fond podporující boj proti ultrapravicovému extremismu je správná cesta, jak čelit odpovědnosti z minulosti", nechala se slyšet Deirdre Berger z berlínské pobočky American Jewish Committee a dodala, že "je to hanba", obcházet takhle připravené a bezedné kapsy obětí "holocaustu".

Vše vyvrcholilo loni v září, kdy Flick uspořádal v Hamburku výstavu své rozsáhlé sbírky moderního umění. Hysterie nebrala mezí, před muzeem stáli židé oblečení do hůzostrašných pruhovaných holocaustových mundůrů a vyzývali každého, aby výstavu nenavštěvoval a nazývali ji "hanbou". Tiskovou konferenci navštívily stovky novinářů z celého světa a místo moderního umění se zabývala "holocaustem" a rolí Flickova děda za války.

Další podobné výstavy se mu uspořádat již nepodařilo. Ve Švýcarsku zaslaly židovské organizace muzeím výhrůžný dopis, aby zvážily, nechají-li vystavovat někoho, kdo odmítá přispět do jejich fondů. Stejně tak v dalších zemích. Flick byl zatlačen do kouta a nedávno zaplatil celkem 6,5 milionu dolarů do fondu obětí "holocaustu" a nuceně nasazených. Michael Fuerst, vůdce židovské komunity v Dolním Sasku to uštěpačně okomentoval slovy, že "tahle změna v srdci měla přijít mnohem dřív". Možná by potom byl i odpustek levnější.

A co Vy? Zaplatili jste již svůj "holocaustový odpustek"? Pokud ne a jste si jistí, že židé Vás nedostanou, vyhráno zdaleka nemáte. Přichází nový, tenkrát "romský holocaust" a jeho odškodnění. A kolik na cikány platíme nyní, zdaleka nestačí. Evropský parlament nás nedávno odsoudil pro diskriminaci a rasismus. Připravte si peněženky.

Osvětinské zamyšlení

Richard Král

26.1.2005

Na 27. ledna se chystá bombastická tryzna u příležitosti "60. výročí osvobození koncentračního tábora Osvětim". Přijede desetitisícový dav delegací včetně českého prezidenta, amerického viceprezidenta, prezidentů Francie, Německa a Ruska. Letiště Balice u Krakova bude zaplaveno vládními speciály a po zuby ozbrojenými vojáky. Bude se vzpomínat na "hrůzy holocaustu" a připomínat "nesmazatelné utrpení židovského národa". Za trest bude truchlit i britský princ Harry.

Pojem "holocaust" mne nikdy příliš nezajímal, resp. respektoval jsem ho stejně, jako "den objevení Ameriky", "reconquistu", "národní osvobození", "třicetiletou válku", tj. jako jiný historický *terminus technicus*. Učilo se o něm na školách a byl v každé učebnici dějepisu. Postupem času mne však začal zajímat stále více, neboť se z něj stalo tajemné, nedotknutelné tabu. Zjistil jsem, že "popírání holocaustu" je trestné. Přečetl jsem si, že lidé, kteří se zabývají holocaustem jinak, než aby jej bezvýhradně prosazovali, jsou kriminalizováni, a to za vyjádření svých názorů. Byl jsem z toho zmatený. Když je "holocaust" tak jednoznačný a absolutně nepopíratelný, doložený svědectvími a historicky prokázaný, proč je zuřivě potírána jakákoli diskuse o něm? To nedávalo smysl. Setkal jsem se s názory, že "holocaust je univerzálním obuškem, který si židé vymysleli, aby byli jednou provždy nedotknutelní a zároveň vyvolávali ve společnosti pocit viny a potřeby se před židy kát". To přece není možné, říkal jsem si, existují o tom desítky knih. Přesto mi to ale nedalo a jako vysokoškolsky vzdělaný člověk, zvyklý činit si vlastní úsudek a názor, jsem se tedy začal o "holocaust" zajímat více.

Přečetl jsem si knihy o něm a svědectví, která ho měla dokládat. Takových knih najdete na trhu mraky, a zpravidla jedna opisuje od druhé. Po přečtení těchto knih jsem zjistil, že nic nového se dozvědět nemohu a hledal jsem dále.

Nejvíce na mne zapůsobila kniha Deborah E. Lipstadvé "Popírání holocaustu, sílící útok na pravdu a paměť" a dále několik rozhovorů s touto americkou historičkou (mj. konzultantkou německé vlády v otázkách vzdělávání o holocaustu), které se nesly v duchu toho, že "jakoukoli diskusi o holocaustu nelze s popírači připustit". Zajímavé také bylo, že paní Lipstadvá zásadně odmítala účast ve veřejných debatách s "popírači", ač se konaly na akademické půdě amerických univerzit. Vzhledem k její úloze vůdce v boji s "popírači" jsem v loňském roce neodolal možnosti zúčastnit se besedy s ní v rámci festivalu česko-německo-židovské kultury Devět bran ve vinohradském kině Illusion. Ač jsem zaneprázdněný člověk, chtěl jsem tuto dámu poznat osobně a udělat si názor. Již na začátku mne však čekal šok (a nejen mne), když moderátor přednášky a diskuse Arnošt Lustig prohlásil, že je znechucen tím, jak český židovský tisk festival Devět bran ignoruje, nedává mu dostatečný prostor a medializaci, což je "arogantní, nepřátelské a nedemokratické". S údivem jsem také postřehl, že pojmem "český židovský tisk" má paní Lustig na mysli česká mainstreamová média. Čekal jsem však na projev paní Lipstadvé, na kterou jsem měl připravených několik otázek, mj. např. "Proč je-li holocaust neoddiskutovatelný, zuřivě se bráníme diskusi o něm?". Po tom, co jsem však uslyšel z jejích úst, mi spadla čelist skoro na zem. Hovořila o nebezpečí "nového antisemitismu" skrývajících se pod "antibushismem", "antisharonismem" a "antisionismem", který je však snad zažehnán skutečností, že "židé zaujímají klíčová místa ve společnosti". Po těchto slovech jsem se nezmohl na jedinou otázku.

Tato "diskuse" mne ještě více mne utvrdila v tom, abych hledal informace z druhé strany. Termín "popírači" mne zaujal, nápadně připomínal termín "kacíř" používaný katolickou církví během inkvizice ve středověku. Zde jsem narazil na téměř neprostupnou informační blokádu. V mainstreamových médiích jsem pouze zjistil, že těmto "kacířům" a "popíračům holocaustu" se říká revizionisté, a jejich knihy jsou zakázané. Překvapilo mne, že na černé listině se ocitl i britský historik David Irving, označený za "nejnebezpečnějšího ze současných popíračů". Jeho knihy na mne přitom vždy působily seriózně a byly podloženy historickou erudicí. Nepochopil jsem, co ve svých knihách popírá. To mne ještě více podnítilo v hledání informací a zároveň jsem si začal uvědomovat informační blokádu, ve které jsem žil. Jen díky mým zahraničním cestám a přátelům jsem získal publikace autorů jako Ernst Zündel, Paul Rassinier, Fred Leuchter, Richard Harwood a dalších. Přiznám se, že když jsem je poprvé otevíral, mísila se ve mně nedůvěra se skepsí. Knihy mne však zaujaly. Nebyly psány "štvavou, nenávislnou formou", jak jsem se o nich dočetl. Nebyly plné "odporných lží a bludů". Přesto jsem některým věcem nechtěl věřit. Tolik knih v knihovnách přece nelže, říkal jsem si. Nakonec jsem se rozhodl vypravit se přímo na místa, kde se měl "holocaust" odehrávat.

Navštívil jsem jich řadu. Osvětím, Dachau, Buchenwald. Prohlédl jsem si krematorium v Osvětimi a přemýšlel, jak fungovalo 24 hodin denně, 7 dní v týdnu a denně spálilo 10 000 těl. Hrůzostrašná představa. V případě samotné Osvětimi skákají údaje o obětech od čtyř milionů přes tři miliony (i toto číslo se dá dnes ještě

zachytit, např. Český rozhlas 1 - Radiožurnál ve své reportáži ze dne 10.7. 2004) až po 1,1 milionu (zpráva ČTK ze 17.1. 2005). Zkonfrontoval jsem na místě informace z obou zdrojů a udělal jsem si názor. Jsem zvědavý, jaký počet bude oficiálně oznámen v Osvětimi 27. ledna při tzv. Dnu holocaustu.

Tento svůj názor však nemohu reprodukovat, neboť názory na některé věci nejsou v mé zemi povolené. Jsou trestné. Tímto článkem v žádném případě nepopírám "holocaust", který je nepopíratelný ze zákona. V žádném případě nenavádím ke čtení výše zmíněných autorů, kteří jsou zakázaní a společensky strašlivě nebezpeční. Tzv. "holocaust" je to nejstrašnější, co se kdy na světě odehrálo a všichni bychom se za to měli židům kát na věky věků. Žádná omluva ani reparace není dostatečná. Jakoukoliv kritiku židů a Izraele je nutno co nejdůrazněji odmítnout, nejlépe s odkazem na "holocaust".

Přeji si jen, aby si každý udělal názor, který mu (zatím) nikdo nemůže vzít.

Osvětimské dozvuky

aneb Zatím jsme na 11 milionech

Richard Král

30.1.2005

Osvětimská tryzna byla velkolepá a těšila se velké pozornosti médií. V její souvislosti padly nové rekordy v počtu obětí, padly nové omluvy a pokání, nové výhrůžky a varování. Evropský parlament jednomyslně rozhodl, že by se holocaust měl povinně vyučovat na školách a dále by měl být zaveden "Den holocaustu".

Již v předstihu vydal Evropský parlament rezoluci, kde vyzval členské státy EU, aby zavedly 27.leden jako Den holocaustu, po vzoru Belgie, Rakouska nebo Německa. Zvláštní pozornost byla v textu rezoluce věnována homosexuálům zavražděným v Osvětimi, kteří byli zmíněni hned na třetím místě po židech a cikánech (moderně označovaných za Romy neboli Římány). Komise byla urgována, aby "ve spolupráci s vládami členských států koordinovala boj proti antisemitismu s bojem proti útokům na cikány" (doslovný překlad) a spolu s členskými státy byla vyzvána, aby "vynutila vzdělávání o holocaustu jako povinnou součást studijních osnov". Dostalo se i na zavrženíhodné "popírače", jejichž "revizionistické postoje jsou ostudné a odporující historickým skutečnostem". Menší roztržka se strhla jen mezi polskými a německými poslanci ohledně toho, zda bude tábor označen za "polský" (vzhledem k poloze), nebo za "německý" (vzhledem k jeho správě). Teprve když si vzorově nasypal popel na hlavu německý poslanec Martin Schulz, šéf socialistické frakce parlamentu, který

prohlásil, že "všichni Němci mají odpovědnost za holocaust", byla hádka zažehnána.

Rezoluce byla přijata jednomyslně. Předseda Josep Borrell poté pronesl obvyklou modlitbu o "pokračování v boji proti antisemitismu, rasismu a xenofobii", která byla završena minutou ticha. Všichni si byli vědomi, že zdržet se hlasování či dokonce hlasovat proti by pro ně znamenalo nedozírné následky.

V samotné Osvětimi se to jen hemžilo králi, prezidenty a vládními činiteli. Projevy byly plamenné. Na druhý pokus konečně zvolený ukrajinský prezident Viktor Juščenko cítil potřebu poděkovat za zvolení a podporu a jako ukrajinský prezident se zavázal "nepřipustit žádné prvky antisemitismu".

Ruský prezident a bývalý důstojník komunistické zločinecké organizace KGB Vladimír Putin prohlásil, že "jsme svědky antisemitismu, za který se (on - Putin) hluboce stydí", varoval před "terorismem, který ničí všechny, kteří žijí a myslí jinak" a zapřísahal se "že takové zlo se nesmí nikde, nikdy a nikomu opakovat". Demonstranty, kteří se snažili v Krakově připomenout, jak Putinův režim vraždí a decimuje čečenské obyvatelstvo, zbila a pozatýkala policie, neboť "narušovali pietu". Znamé pořekadlo praví, že vrána k vráně sedá a Vladimíru Putinovi to velmi slušelo vedle dalšího vysokého bývalého komunisty, nyní polského prezidenta Alexandra Kwasnievského, který vyjádřil názor, že "musíme o holocaustu stále mluvit a křičet, bylo to peklo na zemi".

Zanotovali si také bývalý polský ministr zahraničí a vězeň z Osvětimi Wladyslaw Bartoszewski a izraelský prezident Moše Kacav, když společně obvinili západní mocnosti, že "hrůzám holocaustu jen nečinně přihlíželi". Na reparace a náhrady, či alespoň zdvižený prst není nikdy pozdě.

Mimoходом, "osvětimská anabáze" žida Wladyslawa Bartoszewskiho, mj. také předsedy Mezinárodní osvětimské rady jako oficiální instituce při polské vládě, je opravdu zajímavá. Okázale všude prohlašuje, že je bývalý osvětimský vězeň a pro větší efekt se ohání dokonce vězeňským číslem 4427. Jako mladý židovský student byl za svou protiněmeckou činnost v roce 1940 zatčen a odvezen do Osvětimi, o kterém vypráví jako o "Dantově pekle", kde bylo všude okolo "mučení a smrt". Jak vlastně mohl přežít pan Bartoszewski v "továrně na smrt odkud nebylo úniku" a jak se lze dočíst v mnoha publikacích o "holocaustu", odkud nevedla cesta zpět? Vysvětlení je jednoduché a vyvolává (zakázané) otázky. V roce 1941 byl totiž Bartoszewski spolu s několika stovkami dalších vězňů propuštěn! Stejný osud stihl i mnoho dalších dnešních "svědků holocaustu". Byli propuštěni. Proč je Němci propouštěli, když Osvětim byla "továrna na smrt" a mohli je snadno zlikvidovat?

Monstrózní osvětimskou demonstraci jsem bohužel nemohl sledovat v české televizi a k dispozici jsem měl jen anglické zpravodajské kanály. Zvolil jsem SKY NEWS a nebyl jsem zklamán, židé mne opět překvapili. Přímý přenos z Osvětimi střídaly reportáže s bývalými vězni, a když jednomu komentátorovi došla slova o "hrůze, děsu, nepředstavitelnosti, smutku, odpovědnosti, antisemitismu a zločinu", zastoupil ho ihned druhý. Když došla slova i druhému, dostal slovo profesor moderních

židovských dějin David Cesarani, představený jako "odborník na holocaust" a jak jsem zjistil i autor několika publikací o - cituji - "myšlenky sionismu a jejím uplatnění v Palestině v roce 1948", který ve svých článkách označuje např. Davida Irvinga za "špatného a nebezpečného historika a pronacistického polemika". Pro ty, kteří by měli zrovna ztlumený zvuk, se objevil na obrazovce velký titulok "více než 11 milionů obětí holocaustu" následovaný titulkem "továrna na smrt" a dalšími. Nestačil jsem se divit. Pan Cesarani poté začal s ohnivou řečí, kde neřekl nic, co bych už tisíckrát neslyšel, zaujal mne až její závěr. Zpoza svých velkých kulatých brýlí zlověstně prohlásil, že lidé, kteří se ohrazují proti imigrantům ze severní Afriky, vlastně navazují na nacisty, a nakonec varoval před rasistickými vtipy, které mohou končit třeba právě Osvětímí.

Co náš čeká příště? Smrtelně vážně bych očekával např. "daň z odpovědnosti za holocaust", placenou přímo na účet izraelské vlády. Poplatníkem by mohl být každý nežid, který nemůže uspokojivě dokázat, že jeho předkové zahynuli v "nacistických továrnách na smrt". A 11 milionů obětí, které pilotně uvedl na scénu pan Cesarani v britské televizi, nebude určitě konečné číslo. Matematika je sice exaktní věda, ale obušek a cenzura jsou silnější.

http://www.zvedavec.org/pda/pohledy_1284.htm

Richard Král

Píše pod pseudonymem. Je advokátem a zajímá se o geopolitické dění. Ve volném čase se věnuje zahradě a sportu.

E-mail: richard_kral ([zavináč](#)) zvedavec ([tečka](#)) org

AAARGH

THE WEBSITE WAS FOUNDED IN 1996 BY AN INTERNATIONAL TEAM

<http://vho.org/aaargh>

<http://aaargh.com.mx>

<http://litek.ws/aaargh>

If you intend to connect to the AAARGH website from France, you need an anonymizer.

<HTTP://ANON.FREE.ANONYMIZER.COM/HTTP://WWW.AAARGH.COM.MX/>

OR: <HTTP://AAARGH.COM.MX.NYUD.NET:8090>

We work in French, English, German, Spanish, Italian, Rumanian, Russian, Czech, Danish, Indonesian, Portuguese, Dutch, Hungarian...

THE QUARTERLIES OF AAARGH

<http://geocities.com/ilrestodelsiclo>

Conseils de révision

Gaette du Golfe et des banlieues

The Revisionist Clarion

Il resto del ciclo

El Paso del Ebro

Das kausale Nexusblatt

O revisionismo em lingua português

Arménichantage

NEW ADDITIONS ON AAARGH

<http://aaargh.com.mx/fran/nouv.html>

<http://vho.org/aaargh/fran/nouv.html>

BOOKS (260) PUBLISHED BY AAARGH ON INTERNET

<http://vho.org/aaargh/fran/livres/livres.html>

<http://aaargh.com.mx/fran/livres/livres.html>

DOCUMENTS, COMPILATIONS, AAARGH REPRINTS

<http://aaargh.com.mx/fran/livres/reprints.html>

<http://vho.org/aaargh/fran/livres/reprints.html>

FREE SUBSCRIBE: (E-MAIL)

revclar@yahoo.com.au

elrevisionista@yahoo.com.ar

MAIL:

aaarghinternational@hotmail.com

POUR ÊTRE TENUS AU COURANT DES PÉRÉGRINATIONS DE L'AAARGH ET RECEVOIR LA LETTRE DES

AAARGHONAUTES (EN FRANÇAIS, IRRÉGULIÈRE):

elrevisionista@yahoo.com.ar

AAARGH, TO AVOID DYING STUPID.

MAKE COPIES OF THE SITE. JOIN AAARGH. BROADCAST AAARGH. WORK FOR AAARGH. LET'S TOIL FOR OUR COMMON FREEDOM.

LET'S TRAMPLE THE CENSORS.